

Biz Unutsak Bile Tarih Unutur mu?

NİSAN 2005 • BÜTÜNDÜNYA

Yazan: **Prof. Dr. Mehmet Haberal**

Avrupa Parlamentosu'nda Sevr gündeme getirildiği zaman, bekledim ki, Türkiye Cumhuriyeti'nin parlamenterleri ayağa kalkıp, "Çok teşekkür ediyoruz, Avrupa Birliği burada bitmiştir. Bize allahaismarladık!" deyip ülkemize dönsünler. Bize ancak bu yakışırdı.

Bugünlerde, özellikle Avrupa'da ve Amerika'da tarihimize yönelik ağır suçlamalarla karşılaşyoruz. Bu suçlamalar yalnızca geçmişimizi karalamakla kalmıyor, bugünün kuşaklarına da ağır bedeller dayatıyor. Demokrasi, medeniyet, insan hakları kavramlarının arkasına sığınarak, üç yüzyıl boyunca dünyada kana bulamadıkları toprak bırakmayanların tarihi yargılamaları, adeta ironik bir oyuna benziyor.

Dert ettikleri, tasalandıkları gerçekten tarihsel gerçekler mi? İddia ettikleri gibi, gerçekten demokrasi, insanlık, medeniyet değerlerini yaşatmak için mi çalışıyorlar?

Öyle olmasını umardık ama gerçekler öyle demiyor. Eğer medeniyet, demokrasi, insan hakları gibi kavramlar insanın özgürlüğü ve özgür rızası anlamına geliyorsa, bugün Irak'taki insanlık trajedisi daha baştan yaşanmayacaktı. Dünyada büyük çoğunluğun lanetlediği bu savaşın, aktörü ya da destekleyicisi olup sonra da demokrasiden, insan haklarından söz etmek, öteden beri süregelen çifte standardın bir başka görünümüdür. Çifte standart, üç yüz yıldır Batı'nın politikası olmuştur. Bugün tarih sorgulanırken de çifte standart uygulanıyor.

Amaç gerçekten tarihi sorgulamaksa, eğer toplumların yok edilmesi irdelenecekse, o zaman işe dünyanın öteki ucundan, örneğin Japonya'dan başlayalım. Acaba, Japonya'da 6 Ağustos 1945'te Hiroşima'ya ve Nagazaki'ye atom bombalarını atan düğmeye basan pilotun iradesi kimin iradesiydi? O irade sahipleri, bir anda 200 bin insanın ölümünden bugün nasıl bir ders çıkarıyor? Ölmeyenlerinse ve onlardan doğanlarınsa kuşaklar boyu sakat

Peki, Hindistan’da 2 milyon kişinin kıyımının sorumlusu kim? Kimse yok mu bunları anımsayan, koca Avrupa’da? Yakılıp kül edilen köyler, üzerlerine ağır silahlarla ateş edilen çıplak göstericiler, sokaklardaki ceset yığınları, bugün Avrupa’da kimlerin rüyasına giriyor acaba?

kaldığı o trajedi, Türkler’in eseri miydi?

Çin’e gelelim; Çin’de İngiliz işgali boyunca kıyılan insan sayısının 6 milyon olduğunu anımsayan var mı, o şanlı Güneş Batmayan İmparatorluk’ta? Bugün inanılır gibi gelmeseydi de tarihsel gerçek ortada: Afyon ticareti uğruna, koca bir ulusa kıyanlar, en ufak bir karşı çıkışı bile kurşunla karşıladılar mı?

Peki, Hindistan’da 2 milyon kişinin kıyımının sorumlusu kim? Kimse yok mu bunları anımsayan, koca Avrupa’da? Yakılıp kül edilen köyler, üzerlerine ağır silahlarla ateş edilen çıplak göstericiler, sokaklardaki ceset yığınları, bugün Avrupa’da kimlerin rüyasına giriyor acaba?

Uzakdoğu’da bunlar olurken Kuzey Afrika’da neler oldu? O kangrene döndürülmüş tarihsel sürecin sonucunda bugün neler oluyor? Daha dün, Cezayir’de, 10 yıl süren savaşta sayıları 1,5 milyonu bulan ölümlerin sorumlusu kimdi? Bunların ölümünü hangi insan hakları, hangi demokrasi, hangi medeniyet onayladı acaba? Yanılıyor muyuz, bu katliamları yapanlar, insan hakları havarisi kesilen Fransızlar değil miydi yoksa? Cezayir’i unutalım; ama Fas’ta, Tunus’ta ve Kara Afrika’daki kıyımları yapan lejyonerler, işkenceleriyle ünlü paraşüt birlikleri, hangi ülkenin üniformasını giyiyorlardı? Bunları biz unutsak bile, tarih unuttur mu?

Katliamlar sürerken “durdurun bu kıyımı!” diyen yurttaşlarını sokaklarda atlı polislerle çiğneten, aydınları hapislerde çürüten, işkenceden geçiren ülkeler hangileriydi acaba? İki dünya savaşında yeryüzünü yerle bir edenler, otuz milyona yakın insanın ölümüne neden olanlar hangi kıtadan çıkmışlardı yola? İnsanlığı her gittiği yerde küçülten, değersizleştiren kimler oldu son üç yüz yıl boyunca? Kafkasya’da, Orta Asya’da, Balkanlar’da, Afrika’da, Uzakdoğu’da etnik ve dinsel kavgaların ardından hangi “medenî” güçler çıktı? Bunları, biz unutsak bile, tarih unuttur mu?

Afrika tarihini sorgulayalım, peki.

Bugün de yer yer devam ettiği gibi, Somali’de, Kongo’da, Nijerya’da, Madagaskar’da binlerce insanın ölümüne neden olanların kimler olduğunu

belgeleyen tarih mi utanmalı, yoksa bunları yapanlar mı? Sermaye birikiminin önemli bir bölümünü insan ticaretinden ve işgal ettikleri ülkelerinin yer altı yer üstü kaynaklarını yağmalayarak sağlayanlar, bu uğurda kaç milyon insanın katlini vacip gördüler, sayan var mı Avrupa’da? Dün de bugün de asla tutumlarından vazgeçmeyen bu Avrupalı efendilere sormalı; yalnızca Afrika’da kıydığınız milyonların hesabını kimden isteyeceksiniz?

Pasifik’ten Atlas Okyanusu’na, Afrika’dan Amerika’ya, Uzakdoğu’dan Yakındoğu’ya, Çin’den Hindişin’e, nereye gittilerse oraya felaket ve kıyım, hastalık ve sefalet götürenler kimlerdi? İşgal etmekle kalmayıp 7’den 70’e yerlisini kıyanlar, kuşaklar boyu bu kıyımı sürdürüp halkların kökünü kurutanlar, Haçlı ordusu ruhlu “Fatihler” değil de kimlerdi acaba? Türk akıncılar mı? Kızılderili, İnkâ, Aztek, Maya uygarlıklarını yağmalayanlar kimlerin atalarıydı? Bunları, biz unutsak bile, tarih unuttur mu?

Şimdi bunların çocukları, bugün Türkler’i yargılamaya kalkışıyor. Daha dün, küçücük Vietnam’a, 7 megaton napalm atıp, insanları ateşte cayıp cayıp yakan, 2 milyon insana kıyan Türkler miydi, yoksa yüzyılın başından 1973’e kadar katliam için sıraya girmiş Batılılar mı? Şu çok yakın zamanda, Avrupa’nın ortasında, 260 bin insanın katli kimin eseridir? Kıbrıs’ta, çocuk çocuk demeden, yaşlı, kadın demeden buldukları Türk’ü evlerinde, banyolarında boğarak öldürenler, ölüleri toplu mezarlara atanlar hangi kıtanın sakinleridir ve onlara arka çıkan kimler olmuştur? Onlar ve aynı davayı bugün de güdenler, nasıl kabul edildiler “yüce değerli” AB saflarına? Tarih onlar için de sorgulandı mı?

Eğer tarihi sorgulayacaksak, eskileri, örneğin Haçlı Seferleri’ni bile değil, 19’uncu ve 20’nci yüzyıl boyunca, kıyımla tüketemedikleri 5 milyon Türk’ün yüzyıllardır yaşadıkları topraklardan sökülüp Anadolu içlerine doğru sürülmesini sorgulayalım. Çanakkale’de, “Ne arıyordun benim topraklarımda ey asker?” diye soranlar, kendilerini hangi ülkenin işgalcilerine karşı savunmuşlardı?

Bunları unutarak tarihi sorgulayabilir miyiz? Amaç tarihsel gerçekler değil de, Türkiye’yi, bir türlü hazmedemedikleri Kurtuluş Savaşı’mızın öncesi koşullara zorlayan politik hesaplarsa, geçmişi anımsatmak gerekir bu beylere. Aslında oyun eski, aktörler yeni. 20’nci yüzyıl başını anımsayalım. Avrupa ülkeleri, elbirliğiyle Osmanlı İmparatorluğu’nu parçalamakla kalmayıp ulusumuzun yok edilmesine doğru planlı biçimde ilerlerken, son anda oyun bozulmuştu.

O yıkıntının üzerinde, ulusal iradenin gücüyle kurulan Türkiye Cumhuriyeti, Türkler’in var olma ya da yok olma savaşının eseri olarak doğdu.

Onlar, kendi bozgunlarını asla unutmüş değiller. Şimdi, Türkiye Cumhuriyeti'nden o bozgunun hesabını soruyorlar.

Birinci Dünya Savaşı'nda neler oldu? Sekizbuçuk milyon insan neden öldü? Osmanlı İmparatorluğu kaç parçaya bölündü, nasıl paylaşıldı ve bu parçalanmayı kimler tasarlayıp uyguladı? Dünyanın yoksul ülkelerinden can pahasına kovula kovula insan hakları öğretilmiş Avrupa, sömürgeci geleneğiyle ne kadar hesaplaştı acaba?

Derler ki, “Söyleyene değil, söyletene bak!” Eğer, bu kişiler, Türkiye’ye “Yeniden parçalan” deme cesaretini kendilerinde bulabiliyorlarsa, bunun kabahatini onlarda değil, kendimizde aramak zorundayız.

Bunları önce bizler unutmamalıyız, acısını daha dün canımız, kanımız pahasına yaşadık; kimseye de unutturmamalıyız. Unutmaz ve unutturmazsak, yakınlarda olduğu gibi, Avrupa Parlamentosu'nda ülkemizin parlamenterlerine, “Siz önce Sevr'i kabul edin” deme cesaretini asla bulamayacaklardır.

Siz, koca bir ülkeyi bölüp parçalayacak ve halkları birbirine düşüreceksiniz; yetmedi, var gücünüzle işgal edip önünüze geleni asıp keseceksiniz, son anda, Atatürk, arkadaşları, aziz şehitlerimiz öncülüğünde halk isyan edecek ve kurulan oyunu bozup yaşamları pahasına yeni bir devlet kuracaklar, şimdi bu genç devlet “Kapınıza geldi” diye, “Siz Birinci Dünya Savaşı'nda soykırım yaptınız” türünden hesap soracaksınız.

Derler ki, “Söyleyene değil, söyletene bak!” Eğer, bu kişiler, Türkiye'ye “Yeniden parçalan” deme cesaretini kendilerinde bulabiliyorlarsa, bunun kabahatini onlarda değil, kendimizde aramak zorundayız.

Bugüne kadar bu gerçeği neden dile getirmedik? Doğrusu, bu da bizim ayıbımızdır bir bakıma. Bizim tarihi gerçeklere sahip çıkmayışımızın ayıbıdır bu. Hiç olmazsa bugün, bizden tarihin he sabını soranlardan asıl biz hesap istemeliyiz. “Yeryüzünün barbarları” kimlermiş bakalım, sormalıyız onlara. Tarihe zafer diye yazdıkları sömürge savaşlarının hangi katliamların bedeli olduğunu anımsamalarını sağlamalıyız.

Onlar, tutup bir de, “Medeniyetler çatışması” demeyi seviyorlar bu kanlı tarihe. Oysa, medeniyetler çatışması değil, menfaat çatışması olduğunu bilmeyen mi var? İki dünya savaşının adının “Paylaşım savaşları” olduğu unutulabilir mi?

Peki, neresi “medeniyet” bunun?

Doğanın en vahşi yasasının işlediği mekanizmaya medeniyet mi

denir? Maalesef Darwin haklı çıkmıştır. Güçlünün güçsüzü ezmesinin neresi medeniyettir? Bugün bu “medeniyet” maskesi altında, yanı başımızda her gün yüzlerce insan ölmekte değil midir? Öldürenin ultra model savaş uçağı ya da robot olması mıdır medeniyet?

Batı, bir kez daha gücünü demokrasi adına demokrasiyi katlederek, insanlık adına insanlığı katlederek kullanıyor. Batı, dün olduğu gibi bugün de, gücünü medeniyet değerleriyle değil, toplumlara adeta zorla, baskıyla, işgalle kendisini kabul ettirmeye çalışıyor.

Bazı toplumlar bunları belki kabul edebilir, ama biz asla! Başka ülkelerin toprağında gözümüz olmadığı gibi, kendi toprağımıza göz dikenlere tahammülümüz yok! Anavatanımızın ve yavru vatanımız Kıbrıs'ın her çakıl taşı kutsaldır. Bu uğurda ne gerekirse onu yapacağımızdan kimse kuşku duymasın ve dünyanın hiçbir toplumu, hiçbir ülkesi, yanılıp da kendisini bizden üstün görmesin. Atatürk'ün, arkadaşlarının ve aziz şehitlerimizin sayesinde özgür olduğumuzu, onların kimlere karşı ve hangi amaçla savaşıp ülkemizi bağımsızlığına kavuşturduğunu asla unutmuyoruz. Çünkü, onların o gün gösterdiği cesaret sayesinde yaşıyoruz.

Nasıl bir anlayış devraldığımızı anımsayalım:

Sayın İsmet İnönü “Lozan'a gittiğim zaman, ‘Birçok konu vardı gündemde; ama Ermeni meselesi gündeme gelirse, bize bile danışmayın, masadan kalkın, gelin’ denmişti bize” diyor. Tartışılmazlarımız, vazgeçilmezlerimiz bu denli açık ve kesindir. Ama, Avrupa Parlamentosu’nda Sevr gündeme getirildiği zaman, beklerdim ki, Türkiye Cumhuriyeti’nin parlamenterleri ayağa kalkıp, “Çok teşekkür ediyoruz, Avrupa Birliği burada bitmiştir. Bize allahaismarladık!” deyip ülkemize dönsünler. Bize ancak bu yakışırdı.

Gerçekler inatçıdır! Bu ünlü atasözünü tüm Avrupa’ya ve onlar gibi düşünenlere, bu yeni sömürgeci zihniyetlilere anımsatmanın zamanıdır. Diğer taraftan, bizim de kendi tarihimize yüzleşmemizin, bugüne kadar unuttuğumuz gerçekleri anımsamanın ve bizi yargılayanlara açık açık anımsatmanın zamanıdır.

“Efendiler, esas soykırımını, esas katliamı sizler yaptınız ve yapmaktasınız!” demenin zamanı gelmiştir.